

THƠ NGÂN GIANG

Bạch Đằng Giang
Sau Phút Biệt Ly
Khi gió Heo Mây về
Mùa Thương Nhớ
Chiều Thu
Xuân Chiến Địch
Khóc Thành Thái

BẠCH ĐẰNG GIANG

Bạch Đằng Giang! Bạch Đằng Giang!

Máu đỏ quân thù bao giờ tan?
Kể chi ngựa đá hai lần nhọc
Đây sóng reo vang khúc khải hoàn.

Thuyền giặc liền san sát
Quân ta dánh hiên ngang
Ngọn triều lên cuộn cuộn
Khói sóng tỏa mênh mang...
Nào chiến thuyền của Ô Mã Nhi, Phàn Tiệp
Nào thủy đội của Thái tử Thoát Hoan
Cái uy phong đoàn viễn chinh phương Bắc
Toan trốn ngọn cờ Nam.
Ngọn cờ Nam ! Ngọn cờ Nam!
Phơi phới dăng lên màu huy hoàng
Phơi phới trăm nghìn con sóng bạc
Thét to trời đất muôn tiếng vang,
Phơi phới trăm nghìn miệng anh dũng
Hô chung lời nói của giang san,

Phơi phơi trăm nghìn lòng chiến sĩ
Say chung uy võ Hưng Đạo Vương.
Đây không có ngọn lửa đốt giặc,
Cũng không cần đàn gió đông nam
Mà nước triều một rút,
Thuyền giặc ngổn ngang.
Chiều tà đổ bóng hoàng hôn xuống,
Sóng bạc pha màu máu đỏ loang...

Thái Bình Diên Yến nâng ly ngọc,
Thăng Long ba ngày rượu ngự ban
Quân ta say võ gươm mà hát
Hát rằng: "Vạn cổ thử giang san"

Biển dâu lịch sử bao nhiêu độ
Mà vẫn còn đây Bạch Đằng Giang.
Buông chèo du khách nhìn sông nước
Có nhớ ngày xưa Hưng Đạo Vương...

Ngân Giang

SAU PHÚT BIỆT LY

Trời ở đâu, mà nước ở đâu?
Mây bay tám hướng lạnh chân cầu.
Tôi đi, đi mãi tìm trăng rụng,
Loáng thoáng hoa rừng vương vớ câu.

Nhà ở đây, và tôi ở đây,
Nửa khung cửa nhỏ, cánh thơ đầy.
Từng chiều nhẹ nhẹ vương theo gió
Có cả trăng về với bóng mây.

Thôi nhé! Người đi cứ việc đi,
Nhìn nhau lần chót nữa mà chi?
Có hồn nghệ sĩ lang thang đây
Tiếng hát vang đường khóc biệt ly.

Tôi mơ hoa đặng đêm Giang Châu
Bốn mắt ngời sao... Họ hiểu nhau.
Họ hiểu nhau rồi, sau buổi ấy
Đôi lòng cùng nặng trĩu thương đau.

Bờ suối kìa ai soi vỹ vàng,
Nét gầy hần rõ vẽ hiên ngang.
Tôi về khép kín dư âm lại
Cho đọng tơ lòng những tiếng vang.

Đấy một người đi tìm một người.
Sa trường ghê lạnh máu tanh hôi,
Sa trường có cả vầng trăng đẹp
Tôi nhớ đêm nào giọt lệ rơi...

Có tiếng chân người bước ở đâu,
Mệnh mang còn vắng trắng ngang đầu.
Sang Tần buổi ấy chia cành liễu
Sông Dịch trầm trầm nhạc nhớ nhau.

Kìa đôi chim én đã bay về
Mà cánh chim bằng vẫn cứ đi.
Lá rụng, cành rơi cành thấp thoáng,
Trắng vàng gầy gõ tiếng tử quy.

Thôi, không nhạc nữa, không thơ nữa,
Không khóc, mà không một tiếng cười.
Tôi nhất định không, không tất cả
Khi người ấy vẫn ở xa xôi...

Ngân Giang

KHI GIÓ HEO MÂY VỀ

Mây trắng lang thang mãi cuối trời
Gió chiều heo hút khắp nơi nơi,
Cung đàn biết mấy dây chùng hẳn
Mái tóc bao nhiêu sợi lạnh rồi!
Chốn ấy từ hoa đành lẻ ý
Mùa này chim nhạn có chung đôi ?
Thương thay trên quãng đường chia ngã
Thì ngã nào không có lá rơi!...

Ngân Giang

Mùa thương nhớ

*Gió thu đưa lá bao nhành biệt ly
(Tân Đà)*

Heo hút quan hà lạnh cuối thu
Non xa mờ nhạt nhớ sông hồ,
Thơ trăm ý hương mây Hoàng Hạc
Lòng mấy phương buồn gió Bích Ngô;
Rặng chuối quê nhà mưa lất phất
Con đò bến lạ sóng lô xô.
Mười năm Tề, Sở, ôi thân thể
Ai thấu tình ai giữa cố đô?

Cố đô năm tháng lạnh lòng trôi
Câu chuyện dang thơ dĩ vãng rồi.
Cảnh cũ còn đây tình cũ nhỉ?
Gió thu về đẩy lá thu ơi!
Mảnh trăng muôn dặm sao lạnh lạnh
Nét bút ba canh thấy rã rời,

Một lại kinh kỳ vương quốc hận
Giữa chiều hoang phế nhớ xa xôi!

Xa xôi ai có nhớ ai không:
Xứ Bắc chiều nay chắc lạnh lòng?
Canh vắng thép rung hồn Chiến Quốc
Đường khuya trắng dãi bóng anh hùng;
Bông lau biên ải bay phơ phất
Vó ngựa quan san bước trập trùng,
Hắn cũng ngùi thương người bạn cũ
Viết thôi lại viết mảnh thư phong!

Mảnh thư phong lại gửi về đâu?
Mây nước hai phương, một mối sầu!
Úa ngập bên đường muôn xác lá
Đẫm tràn dưới gối mấy hàng châu;
Sông xa khói núi mờ thu ảnh
Rừng vắng hoa ngàn lạnh vó câu!
Đêm lẳng khuya dần vào tịch mịch
Muôn trùng trời biển có cao sâu?

Trời chẳng cao, mà biển chẳng sâu!
Than ôi! Vạn vật có gì đâu?
Sông bồi bến lở đôi dòng nước
Gió táp mưa sa mấy nhịp cầu;
Hờ hững luân hồi qua kiếp sống
Ngẩn ngơ định mệnh suốt đêm thâu.
Xác tràn thế trả cho tràn thế
Còn mảnh tâm hồn nhớ đến nhau!

Có nhớ nhau chẳng khách bốn phương
Mỗi khi dừng lại quán bên đường?
Vách giông đèn lạng đôi chiều gió
Đêm xuống chuông rền một nẻo sương!
Thôn vắng bãi khuâng hồn viễn xứ
Dặm về dằng dặc mộng tha hương.
Thơ đề thả lá theo dòng chảy
Ai sẽ vì ai sẽ đoạn trường?

Đoạn trường nào biết ngõ cùng ai!

Thành cầm ba quân... gió lạc loài.
Kim trúc đường tơ sao bối rối
Tay ngà mặt ngọc lấm pha phôi;
Aó đan cánh nhạn chùng ngơ ngác
Tranh vẽ con thuyền đến nổi trôi
Buồn lắng xa xa hồi sủng trận
Càng thương thân thế, lệ đầy vơi...

Đầy vơi ai chuốc chén quan hà
Giá ngắt thu chiều hạt móc sa!
Núi cách sông ngăn bao chí lớn
Mưa vùi gió dập một đời hoa;
Người đi biên ải trời đương sáng
Ta tới giang thôn bóng đã tà.
Dừng bước nơi đây ngày lại tháng
Gái thời ly loạn oán can qua.

Can qua trống thúc bốn chân thành
Quân lệnh ai nào xót tuổi xanh!
Rừng núi còn mong ngày hội kiến
Đất trời đâu tính chuyện tương tranh?
Xác phơi chiến địa: mây mờ thấp
Trăng dỗi sa trường: cảnh vắng tanh!
Họ ngã bên nhau tình chủng tộc
Thu về lá rụng nẻo sông Gianh...

Sông Gianh! Sông Gianh! Ôi sông Gianh!
U uất đôi bờ khóc nổi nênh
Bến vắng... Đò ơi! Trời bát ngát
Quán chiều... Người hỡi! Sóng mông mênh.
Chèo đưa khôn rẽ đôi dòng nước
Trăng chéch buồn soi nửa cổng thành?
Say dốc ly bôi trong gió loạn
Bể hồ tê tái mộng ngày xanh!

Ngân Giang

Chiều Thu

Cây bàng đã rụng lá bàng,
Cổng nhà ai đấy có nàng nhìn xa...
Giàn hồng gió tạt là là
Tóc nàng vương mấy cánh hoa sang mùa
Bên trời bầy én lùa thưa
Mây chiều bát ngát...mơ hồ xa xôi...
Tiều phu gánh củ lên đồi,
Chuông chùa gần đấy giống hồi thu không!
Quán đường heo hút lạnh lùng
Có người khép cửa thư phòng ngâm thơ.

Ngân Giang

XUÂN CHIẾN ĐỊA

Gió dịu mơ hiền ánh nắng tươi
Núi sông bừng nở vạn hoa cười
Bãi sa trường ngát men tranh đấu,
Có kẻ say nhìn chốn viễn khơi

Người đẹp phương trời xiết đợi mong
Một chiều nhạc ngựa rộn ven sông
Chàng đi lo trả thù dân tộc,
Đã trở về cùng những chiến công.

Lời thơ và áo giai nhân ấy
Giữa độ thu sang chớm lá vàng
Đây cả tấm lòng dâng chiến sĩ,
Quên tình riêng nhé, nhớ giang sang.

Công chúa Ngọc Hân mơ Nguyễn Huệ

Bởi say sự nghiệp khách anh hùng
Em cũng mơ người trai đất Việt,
Sẽ là những bậc Nguyễn Quang Trung.

Đẹp gì chần gối trong khi cả
Dân tộc sôi lên chí quật cường
Hãy gác tình riêng mưu nghiệp lớn,
Để giòng máu giặc dội biên cương.

Ngày mai trọn phận người dân nước
Vó ngựa xin dừng trước mái tranh
Để ngắm ai xưa ngồi dệt lụa,
Má đào còn thắm tóc đương xanh.

Nếu sớm hy sinh nơi chiến địa
Chữ vàng chói lọi ánh vinh quang
Em kiêu hãnh như chồng em đã
Sống với thời gian, vượt thế gian

Đêm nay vườn trước bao nhiêu lá
Đã rụng theo nhiều với gió may
Em vội vàng đan xong chiếc áo,
Gửi người muôn dặm chắc vừa tay

Hắn đã nêu cao gương chiến sĩ
Nên hoa hồng nở báo vinh quang
Lòng đầy nguyện ước, đầy tin tưởng
Chép vội lời thơ gửi đến chàng.

Trăng trong một mảnh soi đôi ngả
In chếch tường hoa chiếc bóng chờ
Nguyện sẽ ấm lòng khi nhạc ngựa,
Rung đều dưới dáng liễu lơ thơ.

Lời ai xúc động lòng anh dũng
Chiến sĩ cao nhìn thẳng núi sông
Ta quyết hứa người trai đất Việt,
Sẽ là những bậc Nguyễn Quang Trung.

Phát phới cờ đào bay gió cuốn

Mây vàng, kiếm sáng loá hào quang
Các anh, một mối thù dân tộc,
Cả một mùa xuân giữa chiến trường.

Ngân Giang

1946

Khóc Thành Thái

Kính viếng những linh hồn vì nước

Đất Việt từ Vương biệt dậm hồng
Cung vàng điện ngọc cũng là không!
Cười nheo mắt lệ trên hoang đảo
Khóc héo thân tàn giữa bể đông...
U uất bước lần ven Bắc Hải
Căm hờn lạnh nắm đốc thanh long.
Hỡi ơi! Quốc biến, dân lâm nạn
Tóc trắng, giang san... nát cõi lòng.

Ngân Giang

Mùa hè 1953

Nguồn: <http://www.thivien.net/Ng%C3%A2n-Giang/Kh%C3%B3c-Th%C3%A0nh-Th%C3%A0i/poem-YWQPutJ2r7CMh2YbIMhklw>

www.vietnamvanhien.net